

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Bc. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **N. K.**, zastoupené JUDr. Ivem Adámkem, advokátem se sídlem Ostrčilova 13, Ostrava 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2006, č. j. OAM-535/VL-10-11-2006, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 8. 2007, č. j. 59 Az 54/2006 - 16,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna ustanoveného advokáta JUDr. Iva Adámka se určuje částkou 5712 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností ve znění jejího doplnění ze dne 28. 12. 2007 napadá v záhlaví označený rozsudek krajského soudu. Žalobou napadeným rozhodnutím zamítl žalovaný žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o azylu“).

Vzhledem k tomu, že se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, stížnost by musela být podle § 104a s. ř. s. odmítnuta pro nepřijatelnost.

Vymezení institutu nepřijatelnosti se Nejvyšší správní soud podrobně věnoval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS, dostupném též na www.nssoud.cz, na které zde odkazuje. Podle tohoto rozhodnutí přistoupí Nejvyšší správní soud k meritornímu prozkoumání kasační stížnosti jenom v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Jedná se o případy, kdy je nezbytné vyslovit názor k určitému typu případů či právních otázek.

K námitce stěžovatelky o „vážných pochybeních všech dosavadních orgánů v řízení o azylu“ a o jejich protizákonném rozhodnutí postačí odkázat na ustálenou judikaturu NSS, podle níž pokud *žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním*

spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonosti. Proto zcela obecné odkazy stěžovatelky nejsou přezkoumatelné (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikován též jako č. 835/2006 Sb. NSS). Obdobně ničím neodůvodněný a nekonkrétní je i (pravděpodobný) „pocit“ stěžovatelky, že jako muslimka je ve své vlasti omezována na občanských právech.

Jediná konkrétní kasační námitka, totiž obavy stěžovatelky „z jednání bratra jejího snoubence, který jí viní z toho, že jeho bratr byl tamními soudy odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody“, nemůže být v této podobě relevantním azylovým důvodem (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, nebo ze dne 20. 12. 2005, č. j. 4 Azs 66/2006 - 42).

Judikatura, ze které vycházel ve svém rozhodnutí též krajský soud, tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitku podanou v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a proto musí být odmítnuta pro nepřijatelnost.

Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany má odkladný účinek ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Krajský soud ustanovil stěžovatelce na její žádost bezplatného zástupce z řad advokátů, náklady řízení v tomto případě hradí v souladu s § 35 odst. 8 a § 120 s. ř. s. stát. Náklady spočívají v odměně za dva úkony právní služby v částce 4200 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě hotových výdajů v částce 600 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 4800 Kč. Vzhledem k tomu, že advokát prokázal, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Částka daně vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, činí 912 Kč. Ustanovenému advokátovi se tedy určuje odměna v celkové výši 5712 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Nejvyšší správní soud nad rámec tohoto usnesení připomíná, že advokát je při výkonu své činnosti vázán nejenom pokyny klienta, pokud jsou tyto v mezích zákona, ale i etickým kodexem advokáta. Jeho povinností je zejména vystupovat v zájmu klienta. Není proto v souladu s advokátskou etikou, když kasační stížnost v dané věci v určitých bodech vyznívala spíše jako obžaloba klientky a sama záměrně poskytovala zdejšímu soudu důvody pro odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. července 2008

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu